

SZAKONYI KÁROLY

TALÁN A NYÁR...

„Talán a nyár majd visszaadja arcom...” – írta Gyurkovics Tibor a *Szác* című versében. Mostanában ez a sor cseng vissza a fülemben, ahogy járásgyakorló sétáimat teszem a tavaszban. Arcomon a maszok, s talán azért is mondogatom magamban ezt a verssort, mert már szeretném levenni, *levetni*, mint zablát a ló. Furcsa, megszoktuk, hogy *bekötött* szájjal beszéljünk, társalogjunk, csak a tekintetünk villanjon össze, megjegyzem, több férfitársamtól hallottam, amivel magam is egyetértek: nők általában szebbek lettek így, hogy csak csillogó szempárjuk látszik, az arc többi része sejtelmes titokban marad. Ahogyan annak a fiatalasszonynak is csak találgathatom arcvonásait, akit a parkban látok az egyik padon. Ül a közelében, sárgán bontakozó aranyeső ágai közelében, karcsú nyaka, keskeny válla előmeztelenkedik a kivágott, gallértalan blúzból, melegíti a hirtelen nyári melegé vált tavasz. Vajon milyen arcot fed a maszok? Feltűzött, vékony szálú haja, bő, színes szoknyája, könnyű cipője szerint finom vonalú lehet, ahogy egész termete. Fél kézzel a fiát tartja az ölében, másik kezével jobb füléhez szorított mobilján cseveg derűsen valakivel. Bolondos, szecessziós divat szerint van öltöztetve a gyermeke, bársonysapkája, mint a reneszánsz festményeken a kölyköké. Kétéves mulhatott jóval, már beszél, tekintet értelmesen és kíváncsian a környező világra. Járnak körben a Feneketlen-tó körül a sétálgatók, a keménygumi futósávon el-elsuhannak a szorgos tréningezők, a víz szegélyén a learatott nád torzsái közt még alig láthatóan zöldell az új hajtás, vadkacsák szelnek, borzolja a sima felszínt. Délelőtt van, neszeznek a madarak. A fiúcska egyszer csak megpillant egy fekete-rigót. Aztán egy másikat, harmadikat. A sárga csőrű hím csattog, csirreg szakadatlan a két tojó körül, nagy igyekezetében egyik farkevezőjét el is veszti, annyira billegeti magát, felröppen a szomszéd pad támlájára, bekiáltja a tavaszba a vágyát. – Madár! – böki feléje parányi ujjával a gyermek. És feltekint az anyjára. – Madár... – Rigó! – veti oda a telefonálásból a nő. – Madár! – ismétli a fiúcska. – Igen, igen madár... – Aztán a telefonba. – A gyerekekkel ülök itt, rigókat lát, de mondjad csak...

Egy másik anya bukkan fel az úton, az is fiatal. Nyútt szoknya lóg a derekán, tág szveterre szárát innen is, onnan is egy-egy fiúcska rángatja. Jönnek mellette, karján is tart egy szoptatót korút. Alig vánszorog a teher alatt, haja kócos, vékony arcán agyonhasznált, szürke maszok. A szeme fáradt-fénytelen. De szép. Megtörtségében is szép.

Hager Ritta: Fonalaimból szőtte a madár és én

Lassan a padhoz érnek, megállnak. Várakozva nézik a telefonáló nőt, az nem is veszi észre őket, csak amikor a fiúcska mondja: – Néni... Baba...

Erre feltekint. A háromgyermekes ráveti fáradt tekintetét, nézi, nézik egymást. – Várj! – mondja emez a telefonba –, várj, ne tedd le! – Baba – mondja újra a fia. A háromgyermekes asszony hirtelen kinyújtja feléjük szabad kezét, és erre a mellette álló két kölyök is ezt teszi, felfelé fordított tenyérrel. De nem kérnek, csak várnak.

– Semmi! – húzódik hátra riadtan a padon a madonna. – Nincs nálam semmi. Semmi. Csak levegőzünk... lejöttünk. Nincs pénz, nem hozok pénzt magammal. Talán csak... – És a padon heverő szatyorban kotorász, egy kiflit talál, meg még egyet és egy almát. – Talán csak ez! Tessék!

A fiúk mohón kapnak érte. – Néhány forint, ha könyörülne! – siránkozik mégis az asszony.

– De nincs. Nincs nálam. Mondom, csak lejöttünk a szép időben. Csak lejöttem... – Egészen belepirul. Ösztönösen magához szorítja a gyermekét, mintha veszélyben lenne. *Mindig ez van*, gondolja. *Kellemetlen. Már az ember nem tudja, hova menjen.* Amaz is a

melléhez szorítja a kicsinyét. Így néznek farkasszemet.

– Akkor leülne egy kicsit pihenni – mondja az asszony, és le is zökken a padra a félszegen elhúzódozó madonna mellé. A fiúk némán majszolják a kiflit, az egyik az almába is beleharap. A madarak még ott bogarásznak a serkenő fűben. A fiúcska figyelni őket. – Madár... – mutatja.

– Rigó! – mondja neki okoskodón az egyik kiflit majszoló nagybacska.

– Madár – selypíti a gyermek.

– Rigó! – ismétli a fiú magyarázóan. – Rigó! Ezek rigók! Rigók. Érted?

– Madár... – néz rá konokul a gyermek.

A két anya hallgat. A madonna nem mer telefonálni. Érzi, hogy nem teheti. Feszeng. Elmenne, de tudja, hogy azt sem teheti. Az asszony nézi a kiflit majszoló fiait. Aztán azt mondja: – Most már jobb lesz. Most már jobb lesz, ha meleg lesz. Sokat fáztunk... – Fáradt tekintetét a madonnára veti. Ha nem lenne rajta a maszok, talán lehetne látni, hogy bágyadtan el is mosolyodik. De csak a tekintetük találkozik. Az egyik fáradt, szomorú, a másik szorongón szégyenkező. ❖

(2021. április)